SLADKÝ ŽIVOT

Sharon Kendricková

Bez peněz do ráje...

HARLEQUIN

SHARON KENDRICKOVÁ

BEZ PENĚZ DO RÁJE…

PŘEKLAD

RUDOLF SCHUBERT

Milá čtenářko,

kdy jindy než v květnu – měsíci tradičně spojovanému s láskou a zamilovaností – je lepší doba na čtení si příběhů o tom, že láska překoná úplně všechno. A že toho hrdinové a hrdinky šestice knížek z edice Sladký život a Sladký život Duo musejí překonat dost a dost…

Není podstatné, zda jsou hrdiny příběhů Angličané, Američané, Italové, Španělé, Francouzi či Řekové, zda se odehrávají v reálných státech světa, nebo ve vymyšlených královstvích, přihodit by se mohly … Tedy kdekoliv, kde dojde k tomu, že se lidé, již si jsou navzájem souzeni, odcizí a musejí k sobě zase najít cestu. Kdekoliv, kde může nastat ta chvíle, kdy to, co se zdálo být pevné a nezničitelné, najednou pukne jako prasklý zvon… A to může bohužel kohokoliv potkat kdykoliv…

Ale ne, není třeba být tak pesimistický! Je to sice těžké, ale vztahy mezi lidmi se na rozdíl od prasklého zvonu opravit dají. Stačí chtít. Opravdu chtít a vší silou za to bojovat. Tak jako toho byli schopni hrdinové a hrdinky mých příběhů.

S láskou

Váš Harlequin

Sharon Kendricková

BEZ PENĚZ DO RÁJE…

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Penniless and Pregnant in Paradise

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollins*Publishers*, 2022

Překlad:
Rudolf Schubert

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Sharon Kendrick
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9103-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9104-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9105-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Kitty O'Hamlonová překročila práh baru a zběžně se kolem sebe rozhlédla. A najednou se jí zmocnil pocit, že se ocitla uprostřed některé ze svých nočních můr, kdy ve společnosti oblečených lidí jen ona, Kitty, se pohybuje zcela odhalená. Nahá. Návštěvníci baru k ní zvědavě pozvedali hlavy, ale v následujících vteřinách se zvědavost z jejich tváří vytrácela a nahrazovala ji lhostejnost, možná i odmítavost. Hodnotili ji. Viděli v ní chudou podvodnici vstupující na posvátnou půdu pohádkově bohatých? Bylo to možné. Někteří z nich jistě.

Rozhlédla se po přítomných pozorněji.

Ne, první letmý dojem ji nemýlil. Ženy v baru měly na sobě šaty většinou z lehkého hedvábí, které se při každém pohybu měkce rozvlnilo, a na nahých, lesknoucích se snědých nohách jemné sandály na převysokých podpatcích.

Že ji vůbec napadlo navléct na sebe bavlněné šaty a obout si sandály espadrillky, obojí z těch nejlevnějších, jaké v místním tržišti našla?

Protože to jsou jediné šaty, které máš, které i s espadrillkami jsou tvým jediným oblečením, které, byť hodně vzdáleně, připomínají něco, co sis mohla vzít na sebe, když ses chystala popíjet drahé koktejly v jednom z vybraných barů na Bali.

Ale aspoň si zase jednou pořádně fénem vysušila vlasy, takže teď netrčely rozčepýřené do všech stran jako prsty ruky zastrčené do elektrické zásuvky, pomyslela si. Z nervozity se jí ale na čele objevily kapky potu.

Nebyla totiž z dívek, které si jen tak, samy, bez doprovodu občas zajdou do baru. A v žádném případě by nevstupovala dál do baru, z něhož by už ve dveřích vycítila, že je určen jen nóbl návštěvníkům. Jako třeba tenhle. Věděla přece, že takové bary jsou na i Bali, přestože celý ostrov se pyšnil otevřeným a přátelským přístupem ke všem.

Kitty ještě jednou pohledem prolétla tváře barových hostů. Přišla sem na pozvání Sophie, chůvy pracující v domě sousedící s vilou, kde pracovala i ona. Sophie se chtěla v pátek navečer pobavit a spolu se dvěma známými dívkami, které na ostrově trávily dovolenou, pozvala na skleničku i ji. Kitty se bohužel opozdila, takže nyní oběma rukama svírala a o břicho opírala malou ratanovou tašku – i tu koupila na tržišti – a dál se rozhlížela v naději, že Sophii a její známé přece jen někde zahlédne.

Kde sakra jsou?

Copak se o tolik zpozdila?

Nebo si spletla čas a přišla brzy?

Prokličkovala mezi stoly k barovému pultu a požádala o nápojový lístek. Ráda by si dala koktejl, ale při pohledu na ceny se jí udělaly mžitky před očima. Věděla však, že barman i někteří hosté na ni zvědavě hledí a čekají, co teď udělá. Uteče?

Ne. Kitty si z jakési pýchy a trucovitosti jeden z koktejlů objednala. Byl neuvěřitelně drahý. Jenže i všechny ostatní byly drahé.

Barman lhostejně, jen s náznakem neurčitého úsměvu přikývl, přesunul se k policím s koktejlovými

ingrediencemi a jal se jej připravovat. To už ale Kitty trnula hrůzou, že ve zdejší povznesené společnosti zjevně bohatých mužů a žen neudrží zdání sebevědomí ani do té doby, než jí barman koktejl donese. Natož pak, až ho bude pomalu popíjet.

Dopadlo to ale dobře. Aspoň si to myslela.

A pak, v jedné chvíli, když už koktejl dopíjela, začala mít divný pocit, že ji někdo pozoruje. Nějaká vnější síla ji nutila pootočit se. Podvolila se té síle a na vzdáleném konci mramorového barového pultu uviděla sedícího muže. Před sebou měl po starомódním způsobu položeny jakési noviny, ale pohled upíral na ni. Tělo, pokud mohla soudit podle šířky jeho hrudníku a ramen, měl nepochybně samý sval. A tvář? Ta byla tak chladná, že jí připomněla zimu.

Bůhví proč i ona na něj teď začala zírat. A nebyla s to svůj pohled od něj odtrhnout. Čím to? Proto, že v očích měl něco rozkazovačného? Nebo to za to mohla ta široká, pevná ramena? Nebo krása kamenné tváře, jež způsobila, že asi tak po vteřině se jí chloupky vzadu na krku naježily a že celé tělo jí zabrnělo pocitem něčeho neznámého, něčeho hodně vzrušujícího a velkého?

Zmatená svou reakcí, zvlášť nevysvětlitelným mravenčením v prsou a horkem v podbřišku, rychle otočila hlavu zpátky.

Co to dělala? Vždyť házela očima po neznámém muži v neznámém baru!

Měla by poslat esemesku Sophii a zjistit, kam se všechny tři dívky přesunuly. Někde přece byly. Vždyť rezort Langit Biru byl jen jeden z mnoha na ostrově, i když ten nejexkluzivnější. Rychle vzkaz napsala, mobil vrátila do kabelky a dopila zbytek koktejlu.

A zavibroval mobil. Sáhla znovu do kabelky, aby pohlédla na displej.

V téže chvíli se k ní však přitočila nějaká žena a cosi na ni vzrušeně chrlila. „Co prosím?“ reagovala a nechápavě se k ženě otočila.

Žena se vedle ní zjevila náhle a jakoby odnikud. Lesklé vlasy měla v zátylku pečlivě svinuté do úhledného uzlu a na jednoduchých černých šatech měla přišpendlený nenápadný zlatý odznak, který všem oznamoval, že zde v baru všem šéfuje. Tvářila se laskavě, ale tykadla Kitty pro podobný druh situací byla citlivá. V dětství se pohybovala mezi lidmi, kteří ji dokázali zmrazit slovy či pohledy, aby jí dali najevo, že se objevila tam, kde neměla co dělat, takže nyní už jen čekala na pokárání. Byla si jistá, že přijde.

Přišlo.

„Uvědomujete si, slečno, že tenhle bar je vyhrazen pouze hotelovým hostům?“

Žena svá slova, jak Kitty musela uznat, nakonec opakovala docela přátelským tónem, ale gesty i výrazem tváře jen zvýšila pocit nejistoty, již Kitty vždycky jen taktak dokázala skrývat. A tahle chvíle jí připadala jako poslední kapka neslavného zakončení dne plného nepříjemných událostí, jako byly Camilliny jízlivosti, Rupertovy obhroublosti, rozmačkaný banán ve vlasech dětí, když měly svačit… A teď tenhle bar pro privilegované…

Najednou Kitty věděla, že musí odsud pryč. A hned. Nepotřebovala se přece cítit ještě hůř, než už se cítila. Esemesku Sophii může poslat odkudkoliv.

„Ne, to jsem nevěděla,“ řekla s naučeným klidem, který si osvojila při práci s dětmi. „Ale nemějte prosím obavy. Odcházím.“

Položila na barový pult několik papírových bankovek. Měly by stačit na zaplacení koktejlu i – na její možnosti – velkorysé spropitné pro barmana.

S bušícím srdcem se pak k barovému pultu otočila zády a vykročila k východu z baru. Kličkovala mezi nízkými stoly, na nichž stály misky s plovoucími lístky růží, oranžovými karafiáty a lístky čajovníků. Když se přiblížila k východu, něco ji ponouklo, aby se otočila.

Otočila se.

Ale muž se širokými rameny už v baru nebyl. Rozladilo ji to. Což, jak si uvědomovala, byla hloupost. Přece nemohla doufat, že znovu zachytí jeho pohled a uchová si ho v paměti jako vzpomínku aspoň na něco příjemného, co se stalo v závěrečném večeru na Bali? Něco, co si bude vybavovat během chmurných týdnů, které má před sebou? Jestli v to doufala, tak opět vzhlížela příliš vysoko. Nejspíš opět jako dřív špatně posuzovala situaci a možnosti, které se ze situace mohou vyvinout. Její pořád stejná chyba. Asi proto ani ještě nikdy neměla skutečného přítele.

Kráčela dál kolem dvou obrovských kamenných draků obklopených masou voskových růžových květin, příliš dokonalých na to, aby je člověk považoval za skutečné. Předstírala, že ví, kudy vede své kroky. A najednou zjistila, že už je mimo velkou vstupní halu, že se dostala do dlouhé, potemnělé chodby, která, jak ji napadlo, by mohla být součástí administrativní části rezortu. Naštěstí byla pustá. Zastavila se a vytáhla z tašky mobil.

Sophiina odpověď byla krátká a jasná.

Na nic necekej. Piti tam je DRAHE a obsluha NAFOUKANA. Sli jsme do Kuta. Vem si taxi a prijed. HNED!

Kitty civěla na rozsvícený displej a uvažovala, co dál. Jet na opačný konec ostrova a připojit se ke třem dívkám, které ovšem budou mít před ní několik

skleniček náskok, nebo cestu za nimi hodit za hlavu a jít brzy do postele? Kousala se do rtu, což dělávala, když si představovala nejhorší možný scénář děje v následujících hodinách a jeho důsledek, v tomto případě návrat zpět do vily poté, co včas neseženo taxi a neodjede za dívkami. To pak by měla vyrušit Camillu a Ruperta, když už tak jsou vztahy mezi ní a jimi nanejvýš napjaté?

Strnula, když z dálky několika metrů k ní přicházel zvuk blížících se kroků a strnula ještě víc, když pohledem pronikla až do míst, odkud zvuk přicházel, a uviděla muže z baru. Srdce se jí sevřelo vzrušením a zároveň se jí v žilách divoce rozproudila krev. Protože věděla, že v těchto místech neměla co dělat. A protože on to věděl taky.

Blížil se k ní a jeho postava každým dalším krokem získávala na výšce. Slabé světlo za ním z něj dělalo postavu dominující okolnímu prostoru, podobně jako tichým a podmaňujícím sebevědomím dominoval okolí i v baru určeném jen hotelovým, hostům.

Nyní, když stál před ní, když se tyčil nad ní, teprve viděla, že není jen samý sval od pasu nahoru, ale že je i vysoký a rovnoměrně urostlý. Vlastně podobně rostlého muže neznala. Pohledem se vpíjela do jeho tváře, do jeho autokratických lícních kostí, do rozcuchaných vlasů černých jako havraní křídla a do očí tmavých jako obsidián. Vyzařoval z nich chlad. Nejen chlad. Ještě něco, co přebíjelo jeho zjev a zapůsobilo na ni tak, že se ho začala víc než jen trochu obávat. Snad z něj sálal neurčitý náznak něčeho tvrdého, neproniknutelného, co se skrývalo pod povrchem téměř dokonalých rysů?

Měla by něco říct, uvědomovala si to, aspoň něco, ale slova jí uvízla v hrdle.

Takže bylo na něm, aby otevřel hovor. Ale jeho

první slova byla předvídatelná a nepatrně ji zklamala, když si vybavila, jak krásně o něm fantazírovala.

„Tady je to označeno jako privátní prostor," řekl hlasem, v němž se jasně ozývala arogance. „Můžu vám nějak pomoct?"

Kitty mu za ty pánovitě znějící věty byla svým způsobem vděčná, protože bylo pro ni snazší odpovědět mu stejně chladně a hloupě neblekotat něco o tom, jak ráda by prstem pohladila jeho svůdné rty, případně že by ráda zjistila, jaký by měla pocit, kdyby ji ty rty líbaly.

A protože byla úplně mimo svou komfortní zónu, nebyla s to okamžitě sestavit obvyklou zdvořilou odpověď. Ani se o ni moc nesnažila. Ne že by to za jiných okolností neuměla. Za poslední dva týdny na Bali si schopnost zachovat zdvořilost v každé situaci ještě vybrousila. Ale nikdo, nikdo se k ní nebude chovat jako ke kusu hadru.

„Umím číst. Jen jsem někde v klidu chtěla napsat esemesku, když už mě vyhodili z baru."

„Opravdu?" zeptal se sametovým hlasem. „Zdejší šéfka je známá spíš diplomatickým chováním."

Kitty povzdechla. Vlastně nemohla jeho slova popřít. „Ale ano, byla docela diplomatická," připustila. „Jen se mi zdálo, že mě trochu zastrašuje, to je všechno. Nevím, proč některé bary, když jsou otevřeny pro všechny, mají hloupá pravidla a někteří lidé v nich nejsou vítáni."

Prohlížel si ji, jako by se nemohl rozhodnout, zda má považovat její odpověď za skutečně vážnou. Jako by neznala nepsaná, nevyslovená pravidla, která v okouzlujících místech, jako je třeba tohle, prostě existují.

„Protože naši hoteloví hosté většinou nechtějí, aby je obtěžovali jiní, v jejich očích průměrní hosté, kteří

ušetří několik rupií a koupí si jednu skleničku, u níž pak vydrží sedět celý večer," odpověděl cynicky.

„Když k nám chtějí přijet společensky vysoce postavení hosté či evropské královské rodiny," pokračoval, „předem vyžadují informace o tom, zda v hotelu budou moct klidně relaxovat a uvolnit se bez případné následující publicity v médiích. Nestojí o to, aby někdo, kdo si na něco jen hraje, je na mobilu vyfotil nebo natočil video a vše pak prodal bulvárnímu plátku."

Kitty se naježila. Naznačil, že by mohla být tou „obyčejnou" návštěvnicí podniku, nebo ještě hůř tou, která si na něco hrála, a mohla podloudně vyfotit slavné hotelové hosty? Pokud si pomatovala, jediným důvodem, proč Sophie sem chtěla přijít, byl fakt, že slyšela o slavném automobilovém závodníkovi, který přijel na Bali a v tomto hotelu se ubytoval. Ani by ji nenapadlo pořídit si s ním selfie a použít ho ve svém životopisném portrétu!

Kdo vlastně tenhle muž je? Zajímalo ji to. Bydlel v hotelu? To se jí nezdálo. Asi by s ní mluvil jinak. Měl na sobě hedvábnou košili a tmavé kalhoty obepínající boky byly z látky, jež na pohled vypadala velmi kvalitně. Takže mohl patřit mezi ty bohaté a privilegované. Ale možná se pletla. Možná byl členem ochranky převlečeným za movitého hosta.

„Zdá se, že o tomhle místě toho víte hodně," řekla trochu podezřívavě. „Pracujete tady?"

Santiago na okamžik s odpovědí zaváhal a pak řekl jen jedno slovo. „Ano."

Vyslovil ho bez pocitu provinění. Existuje přece mnoho obměn toho faktu, ne? Mohl by vlastnit i tento úspěšný, k životnému prostředí ohleduplný rezort – vedle několika dalších podobných – i pro něj pracovat víc hodin denně než kdokoliv jiný na

seznamu zaměstnanců. Takže ano, teoreticky tady pracoval.

A byl uzavřený člověk. Původně z potřeby a později už ze zvyku. V životě zažil mnoho obvinění. Nemálo ho frustrovalo zejména obvinění milenek, že byl k nim lhostejný. Že měl kolem srdce ledový krunýř, že neměl dostatek zájmu o citové svazky a usazení se. On na všechna podobná obvinění, jež zpravidla končila skandály, nereagoval a později si vdavekchtivé ženy raději držel od těla. Podepsalo se mu to na duši, takže jeho potřeba izolovat se od lidí rozhodně nebyla falšovaná. Dával jim jen to, čeho byl schopný a o nic víc se nesnažil. A jestli neúmyslně někomu náhodou ublížil, neobviňoval se za to. Ale věděl, že jeho srdce už se uzavřelo.

Podíval se rudovlásce do očí. „A co vy?" zeptal se měkce. „Přišla jste sem vypít si panáka o samotě a asi jste si neuvědomila, že bar, který jste si vybrala, není přístupný každému?"

Ramena jí ztuhla a ten slabý pohyb přitáhl jeho pozornost k jejím ňadrům. Vzrušila ho. Všechno v břiše se mu rozechvělo a rozehřálo. Měl stejný pocit, jako když se jejich pohledy setkaly přes dlouhý pás mramoru před chvílí v baru. To díky tomu vzrušení vstal a sledoval ji. Jako by ho lákala siréna. Bylo to bláznivé a nevysvětlitelné.

„Zajít si jen tak sama na skleničku? To není nic pro mě," odpověděla škrobeně. Ale hned své prohlášení poopravila. „I když nevidím žádný důvod, kvůli němuž by si žena bez doprovodu nemohla zajít do baru."

Pozvedl ruce s otevřenými dlaněmi s předstíranou obranou. „Ani na okamžik mě nenapadlo, že by nějaký mohl být."

„Měla jsem se tady setkat s několika dívkami.

Jenže můj šéf mě pověřil nečekaným úkolem, takže jsem přišla pozdě," vysvětlovala. „A už byly pryč."

„Proč?"

„Usoudily, že pití je tady hodně drahé a…"

„A?" opakoval, aby ji povzbudil k dokončení věty.

Zavrtěla hlavou a nádherné zářivé vlasy zavířily kolem jejích bílých ramen. „Myslím, že tohle místo pro ně nebylo. Je přece jen spíš pro náročné zákazníky. Takže odjely na druhou stranu ostrova a chtěly, ať se k nim připojím."

Santiago přikývl. Věděl, s kým se měla sejít – se skupinkou tří dlouhonohých blondýnek, po nichž se všechny hlavy otočily, když zdravě opálené a rozesmáté vešly do baru obřadnou chůzí modelek v ne úplně laciných šatech, jak jistě správně odhadl, a s vysoko odhalenými stehny. Santiago je pozoroval koutkem oka, jak pohazují vlasy jako lesklými prapory a vrhají žádostivé pohledy do všech směrů baru, jako by hledaly někoho – možná hledaly někoho, kdo by za ně zaplatil účet – než zase odtančily. Šéfka podniku je ani nestačila upozornit, komu je bar určený.

Ale nezdálo se mu, že by tahle okatá, přírodní rudovláska do skupiny blondýn pasovala. Vypadala… Zamračil se, protože nemohl najít to slovo, které by se na ni hodilo a které pochopitelně bylo jeho slovníku cizí.

Zdravě?

Sí. To bylo ono. Nebyla z těch, které sem často chodily, aby uspokojily touhu po drahých nápojích, ani nepatřila k jeho oblíbeným hubeným, ale svalnatým brunetám, jež u něj vítězily, k nohatým kráskám, jejichž vypracované, medově zbarvené končetiny dělaly mezi přikrývkami akrobatické zázraky a které pohlížely na sex jako na skvělý sport. Tak na něj pohlížel i on.